

§ 1, hvori det hedder, at det skal under Straf-ansvar være forbudt Personer, der ikke have underkafstet sig Examen, at tage Syge i Kur, men at den dog ikke bliver at straffe, som tager Syge i Kur under en Læges Tilsyn, hvilket efter den brugte Ordspøining imidlertid fremdeles maa anses forbudt. Jeg skulde endda have frafaldet Ordet, naar det ikke havde været for at lægge et Ord ind for det Forslag, der er stillet af et æret Medlem for Kjøbenhavn (Ploug), som det gjør mig ondt at høre, at han selv ikke lægger saa stor Vægt paa. Jeg lægger ganske overordentlig Vægt paa dette Forslag; thi vi bør efter min Mening holde vore internationale Forhold paa den Fod, at vi intet Sted afvige fra en bestemt Fordring paa Reciprocitet. Det maa og skal hævdes, at Bestemmelsen i § 2 er en Bestemmelse af rent næringsretlig Natur, som vi maa give i Samklang med vor Rætingslovs § 2, der betinger Meddelelse af Borgerskab, principielt af Indfødsret eller i alt Fald 5 Aars Ophold her i Landet, medmindre der undtagelsesvis haves. Hjemmel i traktatmæssige Bestemmelser, som dog vistnok maa antages at være trufne paa Grundlag af Gjenfældighed. Jeg lægger saa stærk Vægt paa bemeldte Uen- dringsforslag baade af Hensyn til vor Lægestand og af Hensyn til Harmonien i vor Lovgivning, at jeg for mit Vedkommende, hvis Uen- dringsforslaget ikke bliver vedtaget, agter at stemme imod Loven. Jeg tror nu ej heller, at der vilde være Væsent- ligt tabt ved, om denne Lov ikke skulde gaa igjen- nem, men at udføre dette nærmere vilde udkræve mere Tid, end jeg har lovet den ærede Formand at lægge Beslag paa. Jeg skal kun gjøre den ganske korte Bemærkning, at, affet fra de nye §§ 4 og 5, som ganske vist kunne være af Betydning, ere de øvrige Paragrafer, eller rettere § 1 og den nye § 3 i alt Væsentligt ikke Andet, end hvad der før Liden gjælder, saa at jeg ikke kan antage, at denne Lov, betragtet som egentlig Kvalifikationslov, vil i nogen Retning til- fredsstille dem, som ville bort fra det Bestaaende til større Frihed; og dem, som ville blive ved det Bestaaende, kan Loven, som det forekommer mig, være ligegyldig, naar den ikke giver noget Nyt paa selve Kvalifikationslovgivningens Omraade.

Sonne: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning.

Formanden: For en kort Bemærkning har det ærede Medlem Ordet.

Sonne: Den væsentligste Indvending, som er fremkommen mod vort Forslag, forekommer mig at være den, som den ærede Justitsminister fremkom med, naar han sagde, at, dersom man erkjender, at det er farligt for Samfundet, at saadanne Folk faae Lov til at give Raad, saa er det ligegyldigt,

enten de gjøre det for Penge eller ikke. Sa, det er ganske rigtig; men jeg betragter Sagen fra et ganske andet Standpunkt, thi jeg ser ingen Fare ved, at der gives saadanne Raad. Jeg tror, at man dog ogsaa kan overlade Noget til Publikum's Dom; det maa ogsaa have en Mening, om der er Fare eller ikke. Vise Raadene sig ikke at due, vil Publikum ikke søge den Raagjældende, og vise de sig derimod at være gode, saa ser jeg ikke, hvorfor man skulde undlade at søge ham; det, at hans Kure stadig lykkes, vilde da ikke være nogen Grund dertil. Jeg mener, at Betryggelsen mod Misbrug skal ligge i Straffebestemmelsen i § 10. Hvis der er udvist aabenbar Uvidenhed, Forsøm- melse eller Skjodesløshed, saa kommer man den Raagjældende til Livs, uden at man behøver at forbyde sig i det Spørgsmaal, om der er udøvet Erhverv eller ikke. Skal man komme ham til Livs af anden Grund end for den Stæde, der er fket, saa kommer det let til at se ud, som om man vil ham til Livs, fordi han har for megen Praxis og derved gjør Lægerne Stæde; men det er jo dog ikke Meningen.

Justitsministeren: Jeg tror ikke, man kan berolige sig ved den Henvisning til § 10, som det ærede Medlem fremsatte. Det maa nemlig vel erindres, at, for at der overhovedet skal blive Spørgsmaal om at reise Undersøgelse, maa der forudsættes en Angivelse, som i disse Forhold let kan udeblive, for ikke at tale om, hvor vanskeligt det her er at skaffe et Bevis, der er tilstrækkeligt til derefter at kunne dømme den Raagjældende. — Det ærede 2det Medlem for 11te Kred (Rix) endte sine Bemærkninger med at sige, at, hvis et af et æret Medlem for Kjøbenhavn (Ploug) stillet Forslag ikke blev vedtaget, vilde han stemme imod hele Loven, og at dette for saa vidt ikke vilde falde ham videre tungt, idet Lovforslaget, saaledes som det nu er blevet indskrænket, egentlig ikke kunde siges at afhjælpe nogen stor Træng. For saa vidt der deri skulde ligge en Beklagelse af, at man har gjort Lovforslaget saa magert, at man har ind- skrænket det fra 11 til 4 à 5 Paragrafer, saa er det jo Noget, hvori jeg paa en Maade kunde være enig med det ærede Medlem; men i Dørigt vil jeg sige, at jeg ligesom han skal tage det for saa vidt roligt, hvis Lovforslaget ikke skulde komme ud. Det er jo kun for at imødekomme de On- sker, der gjentagne Gange ere fremkomne fra Re- presentationens og navnlig ogsaa fra Landssthin- gets Side, at denne Sag er bleven sat i Bevæ- gelse. Hvis det ærede Landssting nu, efter først at have udstemt 6 Paragrafer af Lovforslaget, omsider ogsaa skulde slaa Næsten af et Lovforslag ihjel, som det selv gjentagende har forlangt, saa vilde det jo være Noget, som nærmest blev det ærede Landssthings Sag. Jeg for mit Vedkom- mende har tidligere udtalt, at jeg i og for sig